

og det ærede Medlem udtalte sig imod at have nogen som helst Bestemmelse om særlige Kvalifikationer hos de Folk, som skulle vælges ind i Menighedsraadene, og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghøj) gjorde gældende, at det var en væsentlig Fordel ved dette Lovforslag, at det i højere Grad end den gamle Lov undlod at stille Betingelse saavel for Valgretten, som for Valgbarheden, og at det netop gjaldt om at faa alt det strøget ud af Lovforslaget, som tog Sigte derpaa. Lad os derfor, siger det ærede Medlem, udrydde alle disse Ord om kristelig Tro og kristeligt Sindelag af denne Lov, der intet har hverken med kristelig Tro eller kristeligt Sindelag at gøre. Det synes dog at være en noget streng Bestemmelse, at naar vi her skulle vedtage et Forslag, der skal indføre et Slags Raad, eller hvad man nu skal kalde det, til at varetage de forskellige kirkelige Interesser, hvoraf den væsentligste vel nok er Ordets Forkyndelse, skal den første og største Betingelse være, at der i dette Forslag ikke maa findes nogen som helst Sætning, der hentyder til det Grundlag, hvorpaa hele dette Forslag, hele den danske Folkekirke hviler. Dette kan jeg lige saa lidt nu som tidligere give min Tilslutning. Det er Fejlen ved dette Forslag, og jeg mener, at det i denne Henseende staar tilbage for det, vi vedtog for 7 Aar siden. Selv om det efter min Mening ikke var fuldt tilstrækkeligt, var der dog, synes det mig, deri mere Garanti for ikke at faa Bekæmpere af den danske Folkekirke valgte ind i Menighedsraadene, end der er i dette Lovforslag.

Man kan nok høre — det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds taler en Del derom lige saavel som andre ærede Medlemmer —, at vi skulle arbejde hen til Statens og Kirkens Adskillelse fra hinanden. Ja, rent teoretisk set kunne de ærede Medlemmer nok have Ret i disse Betragtninger, og disse rent teoretiske Betragtninger kan jeg ogsaa til Dels give min Tilslutning. Men jeg tror ikke, at den Tid endnu er kommen, da dette Brud skal finde Sted, og jeg tror heller ikke, at vi herinde skulle medvirke til, at dette Brud skal ske. Lad det komme af sig selv, naar Tiden og Forholdene ere dertil, naar det virkelig af den levende kristelige Menighed her i Landet findes nødvendigt at rive sig løs fra Staten og de borgerlige Forhold og komme til at staa paa sine egne Ben som en fri og selvstændig Menighed, en Frikirke. Socialdemokraterne sige det,

og andre ærede Medlemmer sige det, at det, de ville, er netop at hævde det frie Standpunkt, at hævde, at Religionen, Kristendommen, skal være en fuldstændig privat Sag, som det bliver hver enkelt's Sag at tage Stilling til, og det lyder meget smukt og godt, og teoretisk set er det fuldt ud rigtigt, men det er saaledes med Hensyn til de kirkelige Spørgsmaal, særlig med Kristendommen, at Folk nu en Gang ikke i Længden kunne staa som passive Tilskuere. Tidligere eller senere maa der komme et Enten—Eller. Enten maa man føle sig tiltrukket af Kristendommen og dens Tanke eller ogsaa frastødt af den, og ganske uvilkaarligt kommer man da, frivilligt eller ikke frivilligt, til at staa som Modstander af denne Bevægelse. Det skulde derfor ikke undre mig, om dette gav sig Udslag, — naar vi skulle til at vælge Menighedsraad efter denne Lov, hvis Forslag bliver vedtaget, — deri, at der fra den Side, der føler sig mere eller mindre frastødt af den levende Forkyndelse af Kristendommen, sker Forsøg paa at fri vort Folk fra at komme i for nær Berøring med den levende Forkyndelse.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds fremhævede en Artikel af nu afdøde Hørup, hvori han gjorde gældende, at man skulde holde paa Folkekirken for derved at have en Smule Haand i Hanke med Kristendomsforkyndelsen, fordi han mente, at det under de frie Forhold kunde blive vanskeligt for ham og hans Meningsfæller at være her i Landet, da man fra Kirkens Side vilde blive alt for nærgaaende og paatrængende. Det er muligt, at det samme Syn ogsaa kan komme til at gøre sig gældende indenfor selve Arbejdet med Hensyn til Valget af Menighedsraad, saaledes at den mange Steder desto værre større Del — kan man maaske nok sige —, der staar enten lunken overfor Kirken og Kristendommen eller maaske endog som virkelige Modstandere af den, ved Præstevalg kan mene: Her have vi en Opgave at virke hen til, og det er i hvert Fald at fri os for at faa en Mand, som vi ikke kunne være i Ro for, der vil være for ivrig i sit Kald, i den Gerning, han paatager sig til Varetagelse af Kirkens og Kristendommens Liv og Opgave. At det kan have en meget skadelig Indflydelse paa Kirkens Trivsel, er der vistnok ingen, der kan eller vil nægte.

Jeg kan derfor ikke give dette Lovforslag en saa udelt Tilslutning som saa